

Чаро Худо маро танҳо ба осмон намебарад?

Бо

Марк МакГи

Оё шумо ягон бор ба худ ин саволро додаед? "Чаро Худо маро танҳо ба осмон намебарад?" Масеҳиён ин саволро бо сабабҳои зиёд медиҳанд. Баъзеҳо аз дидани Исо хурсанд мешаванд. Дигарон ба бемориҳо ва дардҳо гирифтанд ва мехоҳанд, ки сабукии абадӣ дошта бошанд. Баъзеҳо дигар наметавонанд дар ин дунё зиндагӣ кунанд ва мехоҳанд аз он берун шаванд ва ба ҷое раванд, ки онҳоро дӯст медоранд ва истиқбол мекунанд. Новобаста аз сабаби пурсидани ин савол, муҳим аст, ки мо онро баррасӣ кунем.

Ҷавоби он дар фаҳмиши тарҳи Худо барои Офариниш ва Наҷот аст. Дар ибтидо Худо осмонҳоро заминро офарид. Дар рӯзи 6-уми Офариниш Худо аввалин инсонҳоро офарид.

"Пас Худо гуфт:" Биёед одамро ба сурати худ, мувофиқи монандии худ, ба вуҷуд орем; бигзор онҳо бар моҳиёни баҳр, бар мурғони ҳаво ва бар чорпоён, бар тамоми замин ва бар ҳар чизи хазандае, ки дар рӯи замин меҳазанд, ҳукмрон бошанд. "Ҳамин тавр, Худо одамро ба сурати худ офарид; ӯро ба сурати Худо офаридааст; онҳоро мард ва зан офарид ». Ҳастӣ 1: 26-27

Худо интихоб кард, ки одамонро дар «сурати мо, ба сурати мо,» офарад. Калимаҳои "тасвир" ва "шабеҳ" дар забони ибронӣ маънои "монандии қавӣ ба шахс ё чизеро дорад, ки шабеҳи он, монандии қавӣ, аз ҷиҳати шакл шабеҳ ба чизи дигаре дар амал ё намуди зоҳирӣ буданро дорад." Дар тӯли шаш рӯзи офариниш Худо чизҳои зиёдеро офарид, аммо танҳо як мавҷудотро офарид, ки дар «симо» ва «шабеҳи» ӯ буд. Худо одамонро офаридааст, ки дар офариниш ба ӯ

монанд шаванд - «бигзор онҳо бар моҳиёни баҳр, бар паррандагони ҳаво ва бар чорпоён, бар тамоми замин ва бар ҳар чизи хазандае, ки дар рӯи замин меҳазанд, ҳукмрон бошанд. замин ». Калимаи "ҳокимият" маънои "ҳукмронӣ, поймол кардан, тобеъ кардан, ҳукмронӣ" -ро дорад. Чӣ тавре ки Худо оламро ҳукмронӣ мекард, инсонро офарид, то заминро бо ӯ ҳукмронӣ кунад. Ин як қисми инсонест, ки дар «тасвир» ва «шабеҳи» Худо офарида шудааст.

Ҳукмронии инсоният кӯтоҳ буд ва бад анҷом ёфт. Аввалин мард ва зан ба Худо итоат накарданд ва ба мавқеае дуртар аз ҷои аввалааш бо ӯ афтоданд. Аммо, Худо аз одамон таслим нашуд ва нақшаи наҷот додани онҳоро дошт. Мақсади ӯ? Барои бори дигар дар «симо» ва «шабеҳи» ӯ будан ва бо ӯ ҳукмронӣ кардан.

«Ва мо медонем, ки ҳама чиз барои онҳое, ки Худоро дӯст медоранд, ба онҳое ки мувофиқи нияти ӯ даъват шудаанд, якҷоя ба манфиати хуб аст. Барои ҳар касе, ки ӯ ӯро пешакӣ шинохтааст, ӯ инчунин пешакӣ таъин кардааст, ки ба сурати Писараш мувофиқат кунад, то ки вай дар байни бисёр бародарон нахустзода бошад. Гузашта аз ин, ҳар киро пешакӣ таъин кардааст, онҳоро низ даъват кардааст; ҳар киро, ки даъват кардааст, онҳоро низ сафед кардааст; ва ҳар киро, ки сафед кардааст, онҳоро низ ҷалол додааст ». Румиён 8: 28-30

Худо пешакӣ таъин карда буд, ки онҳое, ки онҳоро пешакӣ шинохта ва даъват намудаанд, «ба сурати Писари Ӯ мувофиқат хоҳанд кард». Калимаи "мувофиқшуда" маънои "доштани шакли як шакли дигар" - ро дорад. Калимаи "тасвир" ҳам дар бораи ғояҳои муаррифӣ ва ҳам зухурот сухан мегӯяд. Масеҳиён медонанд, ки ҳангоми ба осмон расидан онҳо «ба Масеҳ» монанд хоҳанд шуд, аммо ин ҳоло бо чӣ иртибот дорад?

Павлуси ҳавворӣ як тарғибгари пешбарандаи ғояи Худо буд, ки дар ҳаёти фарзандони худ «пеш аз» аз замин ба осмон рафтани кори махсусе мекард. Биёед бубинем, ки Павлус боз чӣ гуфт, ки метавонад ба мо дарк кунад, ки чаро мо ҳоло ҳам дар ин ҷо ҳастем.

«Аммо он чӣ барои ман фоида буд, онҳоро барои Масеҳ зиён ҳисоб кардам. Аммо дар ҳақиқат ман низ ҳама чизро барои бартари дониши Худованди ман Исои Масеҳ, ки барои ӯ ҳама чизро аз даст додаам, ҳисоб мекунам ва онҳоро ахлот мешуморам, то ки Масеҳро ба даст орам ва дар Ӯ пайдо шавам, ва надорам Худи адолати ман, ки аз шариат аст, аммо он чи ба василаи имон ба Масеҳ аст, адолате ки аз ҷониби Худо ба воситаи имон аст; то ки ман Ӯро ва қудрати эҳёи Ӯ ва мушоракати азобҳои ӯро, ки ба марги Ӯ мувофиқанд, бишносам, агар ба ҳеҷ вачҳ ба эҳёи мурдагон бирасам ». Филиппиён 3: 7-11

Павел дар бораи муборизаҳои худ дар ин зиндагӣ нақл кард. Барои ӯ муҳим буд, ки ӯ адолатро, ки тавассути имон ба Исои Масеҳ меояд, фаҳмад. Вай мехост, ки дар бораи Масеҳ дониши наздик дошта бошад ва қудрати ӯ ва мушоракати азобҳои ӯро, ки ба марги ӯ мувофиқанд, таҷриба кунад. Оё он чизе буд, ки Павлус ҳангоми ба осмон омадани аз сар мегузаронд? Вай навиштанро идома дод, "агар ман ба ҳеҷ ваҷҳ ба эҳёи мурдагон бирасам". Ин ҳақиқати амиқ аст. Павел, тавассути имон ба Масеҳ ва шарик шудан дар азобҳои Масеҳ, бояд ба намояндагӣ ва зуҳури Масеҳ табдил ёбад. Ва ин пеш аз «эҳёи мурдагон» меояд. Агар Худо пас аз наҷот ёфтани моро рост ба осмон мебард, мо қудрати бузург ва тағиротро дар ҳаёти худ, ки Павлуси расул тасвир кардааст, эҳсос нахоҳем кард. Мо таҷрибаи аҷиби амиқи муҳаббати Худоро нисбати мо аз даст медиҳем.

Худо дар ҳаёти фарзандони худ дар рӯи замин кори махсусе мекунад. ӯ моро тавассути имон ва шарик шудан ба қудрати Масеҳ ва ранҷу азоби ӯ дар симои ширини Писари худ ташаккул медиҳад. Худо моро омода мекунад, ки бо ӯ ҳукмронӣ кунем. Ин зиндагӣ як майдони омӯзишӣ аст. Дарсҳои, ки мо дар ин ҷо меомӯзем - таҷрибаҳои, ки мо дар ин ҷо ва ҳоло дорем, тавассути абадият ба мо фоидаи калон хоҳанд овард. Аммо аз ҳама муҳим - ин зиндагӣ он чизест, ки мо бояд ӯро аз иродаи озод ва муҳаббат ба ӯ писанд кунем. Ҳоло мо чӣ гуна зиндагӣ мекунем, оқибати бузургест, ки чӣ гуна мо дар осмон зиндагӣ хоҳем кард. Вақти наздик барои ҳамаи мо фаро мерасад, вақте ки Худо Наҷоти Худро ба анҷом мерасонад ва моро бо ӯ мебарад, ки мо то абад ва абад ҳукмронӣ ва ҳукмронӣ хоҳем кард.

«Бародарон, ба намунаи ман пайравӣ кунед ва ба онҳое, ки роҳ мераванд, қайд кунед, чунон ки шумо барои мо намунае доред. Зеро бисёриҳо сайругашт мекунанд, ки ман дар борааш ба онҳо борҳо гуфтаам ва ҳоло ҳам бо гиря ба шумо мегӯям, ки онҳо душмани салиби Масеҳ ҳастанд: оқибати онҳо ҳалокат аст, худои онҳо шикамашон аст ва ҷалоли онҳо дар хиҷолаташон фикри худро ба чизҳои заминӣ равона кунед, зеро шаҳрвандии мо дар осмон аст, ки мо низ аз он бесаброна Наҷотдиҳанда, Исои Масеҳи Худовандро интизорем, ки қисми пасти моро дигаргун месозад, то он ба бадани пурҷалоли Ӯ мувофиқат кунад, ки Ӯ қодир аст ҳама чизро ба Худ тобеъ кунад ». Филиппиён 3: 17-22

Copyright © 1990-2020 Вазоратҳои GraceLife

«Навиштаҳо аз версияи нави шоҳи Чеймс гирифта шудааст. Copyright © 1982 by Thomas Nelson, Inc. Бо иҷозат истифода шудааст. Ҳамаи ҳуқуқ маҳфуз аст.»